

Salvátor

28

Únor 2015

INFORMAČNÍ OBČASNÍK CHRUDIMSKÉ FARNOSTI

Popeleční středou vstoupíme do letošní postní doby. Budeme jí procházet v souvislostech našeho osobního a rodinného života i v souvislostech světového dění na počátku 21. století. Přiznám se, že moc nemám rád různé „roky“ věnované v církvi rozličným oblastem života víry. Těším se, když konečně jednou nastane „obyčejný“ církevní rok. Rok Národního eucharistického kongresu však považuji za dobrou výzvu. Eucharistické tajemství nás sice provází stále a je ústředním tématem naší duchovní cesty a tím i našeho života, ale není marné se mu nově přibližovat. Právě v kontextu všeho toho, co je v našem životě a ve světě proměnlivé a nejisté, vyniká jistota a věrnost Kristovy blízkosti v této svátosti. „*Ježíš Kristus je stejný včera i dnes i na věky.*“ (Žid 13,8)

Přestože jsme už dospělí a máme svá osobní zakotvení ve vztazích i ve víře, potřebujeme stále hledat další posilu a oporu. Chová

Postní doba před námi

v sobě z dětství jednu výraznou vzpomínku na svou mamku. Pokud to šlo, chodila ve všední den na ranní mši, která začína-

la ve tři čtvrtě na sedm. Po bohoslužbě maminka šla hned do práce. Jako malý ministrant, který měl tzv. „týden“, to znamenala službu ministrování od pondělí do soboty, jsem příliš nerozuměl Eucharistii, ale vnímal jsem, že moje máma z té mše a hlavně ze svatého přijímání nějak žije, že jí to dává posilu, že to prostě potřebuje. Neměla jednoduchý život a někdy zápasila o sílu všechno zvládnout. Bez svatého přijímání by to určitě nedokázala.

Eucharistický rok a začínající postní doba mi ještě připomíná další téma, téma eucharistického půstu. Dobře víme, že trvá nejméně jednu hodinu před svatým přijímáním a že ho neruší léky a voda. Co však znamená toto nařízení církve? Není to nebiblické? Je pravda, že eucharistie se slavila v kontextu společného jídla. Tento půst nás vede především k tomu, abychom jaksi oddělili pokrm fyzický od pokrmu duchovního. Zdůrazňuje výjimečnost hostiny eucharistické. Chce nechat vystoupit Krista jako chléb živý. Něčeho se zdržím, abych

něco většího dostal. V tom ostatně spočívá smysl celého postního snažení. Něčeho menšího se vzdávám, abych byl připraven pro to velké. Postní snaha není samoúčelná, znamená vytvořit nový prostor pro Krista, který jediný může nasytit člověka v jeho nejdůležitějších touhách. Preji Vám, ať v postní době vytvoříte ve svém životě nové místo pro Krista a ať na sobě tak nově pocítíte Jeho moc a lásku.

P. Jiří

Konference kurzů Alfa 2015

Vždy na začátku roku se koná celostátní konference kurzů Alfa v ČR. Poté, co jsme i v naší farnosti získali s tímto kurzem zkušenost, rozhodli jsme se konference zúčastnit. Zajímalo nás, jaké je aktuální dění okolo Alfy v ČR i v Evropě, jaké problémy se řeší a jaké je další směřování Alfy.

Na úvod zaznělo několik svědectví účastníků i organizátorů z různých křesťanských církví. Za naši farnost vystoupila Soňa Vtípilová a popsala naši cestu k prvnímu kurzu v Chrudimi. Následovala přednáška hlavního hosta konference – Jana Bakker z Holandska, který je v současnosti ředitelem Alfy pro Evropu. Téma bylo „Jak oslovit nastupující generaci?“ Hodnotil zde, jak se postupem let vyvinula situace v Holandsku a Anglii, kde podle jeho slov došlo k tomu, že účastníci Alfy stárnou spolu s organizátory. Jde o to opět oslovit lidi mezi 30 – 40 lety. Je u nich snaha nadchnout mladé lidi, aby Alfou vedli, a tím zvali svoje vrstevníky. Dále je snaha vytvořit atraktivní prostředí pro mladou generaci, přiblížení se jejímu životnímu stylu. Dochází k přepracování upoutávkových videí, pořádají se semináře pro mladé ohledně organizace Alfy, zkracují se promluvy, sdílejí se přednášky a videa na internetu a využívají sociální sítě. Zároveň se však také bere ohled na starší účastníky, protože nejčastěji se na kurzu potkávají všechny generace.

Poté byla možnost zúčastnit se tematických skupin, např. Jak pořádat Alfou; Alfa v katolické církvi; Alfa pro mladé. Ve skupince Alfa pro mladé sdělovali jedni manželé své zkušenosti s kurzem pro teenagery. Rozebírali různá specifika oproti kurzu s lidmi starší generace.

Odpoledne vystoupil opět Jan Bakker s příspěvkem „Co se stane s lidmi po Alvě?“. Zde mimo jiné zdůraznil, jací mají být organizátoři kurzu a čeho se mají vyvarovat vůči ostatním lidem ve farnosti. Jmenoval hlavní zásady, co ukázat lidem na kurzu: Na prvním místě jak být spojen s Bohem, jak se modlit. Dále lidem ukázat, že někomu patří. Že jsou přijímáni. Potom je to soucit – mít oči Ježíše. Také, že nás Bůh zve, abychom byli jeho učedníky. A nakonec, že jsme prostředníky mezi Ježíšem a lidmi. Zde zmínil přimluvnou modlitbu.

Na konci konference vystoupil také vedoucí České kanceláře kurzů Alfa Miloš Poborský s informacemi o přípravě Iniciativy 2015. Je to obdoba předložské akce Zveme Česko na večeri. Bude to pojato jako celorepubliková akce, která se bude konat na podzim. Také naše farnost by se chtěla zúčastnit. V Iniciativě 2015 jde organizátorům o to mít pro lidi k dispozici co nejvíce kurzů Alfa, o jejich dostupnost. Snaží se proto jednotlivým farnostem a sborům co nejvíce pomoci, např. distribucí materiálů, propagací, poradenstvím apod.

Na konferenci byli přítomni zástupci různých křesťanských církví. Líbila se mi přátelská atmosféra. Ačkoli nás křesťany některé věci rozdělují, můžeme v mnoha spolupracovat a navzájem se tak obohacovat.

Josef Vostrovský

Společenský večer farnosti

účast přátel z jiných křesťanských církví a dokonce také těch, kteří zatím cestu k Bohu nenašli.

K bohatému kulturnímu večeru přispěla taneční škola InDance, která pod vedením paní Lenky Preslové připravila tři předtančení dětí (včetně malých tanečnic z naší farnosti). Nechyběla ani bohatá tombola s krásnými cenami a překvapení večera, o které se postaral pánský farní taneční soubor (PAFATAS).

V sobotu 7. února 2015 se uskutečnil 2. Společenský večer farnosti. Po vydařeném premiérovém plesání v roce minulém se po listících na tuto akci jen zaprášilo, a i navzdory chřipkovému období, byl sál Rybářské bašty ve Stolanech zaplněn nejen milovníky tance a hudby, ale také všemi, kteří chtěli prožít tuto akci společně se svou farností.

Večer se nesl v duchu, který přednesl na úvod Otec Jiří. Tanec a veselí je Bohu milá záležitost a radost není nic, co bychom si od Boha museli vyvzdorovat. V atmosféře radosti a vzájemné pospolitosti potěšila nejen blízkost sester a bratří farnosti, ale také

Společenský večer, nebo chcete-li honosněji ples, si udržel přátelskou náladu i kulturní úroveň až do samostatného závěru a všichni odcházeli domů spokojeni.

Za to, že se vše tak skvěle podařilo, patří dík především Bohu a pak také všem pořadatelům plesu. Především Marii Šmídkové, která si vzala letošní společenský večer na starost, dále všem, kteří přispěli do tomboly a jakkoliv se zasloužili o zdar večera ať už skutkem, či modlitbou.

Už teď se těším na pokračování v příštím roce!

Petr Vtípil

Farní karneval 2015

To, že se už tradičně každý rok před postní dobou pořádá dětský karneval, kterého se samozřejmě mohou zúčastnit i rodiče, není ničím zvláštním. O mnoho zajímavější se už jeví skutečnost, že tentokrát to nebyl jen tak ledajaký karneval. Možná jsme v minulých letech soutěžili na olympijských hrách, či jsme se pokoušeli najít poztrácené princezny korále, ovšem to, co se dělo tentokrát, nemá v historii karnevalu rovnocenného soupeře. A pro upřesnění, došlo k tomu jednoho zdánlivě poklidného lednového odpoledne, konkrétně 31. 1. 2015 krátce po třetí hodině.

Už abych to vyklopila, že? Pokud jste o tom ještě neslyšeli, což je dost možné, protože se jednalo o akci v největším utajení, musím se vám svěřit s informací, že nás tento rok na-

vštvívali agenti a to ne nijací obyčejní. Pocházeli totiž rovnou z Nejvyšší tajné rozvědky Spojeným národů a požádali nás o pomoc! Došlo totiž k nemilé události, a sice k pokusu o ukradení našeho drahocenného slunce. No, věřili byste tomu? My jsme také nejdřív nemohli pochopit, jak může někdo něco takového udělat, ale bohužel se nám dostalo smutného ujištění, že to je holá skutečnost. A aby toho nebylo málo, špióni v terénu odhalili, že pachatel se zrovna ukrývá nedaleko místa, kde se odehrával náš maškarní bál. S hrdostí v hlase vám musím sdělit, že chrabří účastníci bálu v různobarevných kostýmech ihned zanechali veselí a bez váhání zareagovali na prosby agentů konkrétně tím, že jim přislíbili pomoc při pátrání po strašlivém mafiánovi. Nezalekli se ani ti nejmenší, za což jim právem náleží velký obdiv a dík. Pravdou je,

pokračování na str. 5

Farní karneval 2015 *pokračování ze str. 4*

že nebýt pomoci dětí, dva nedisciplinovaní agenti by nejspíš dostali padáka.

Poté, co děti rozhýbaly své svalstvo, obdržely kartu agenta a vydaly se pátrat. Aby byla zaručena co největší úspěšnost celé akce, vypracovali agenti zvlášť složitý systém pátrání, který vlastně spočíval v tom, že děti musely oběhnout samostatně co nejvíc míst/stanovišť, kde se pachatel před nějakou dobou pozdržel a zanechal za sebou stopy. Získat takové stopy nebylo ovšem jednoduché, museli jsme splnit náročný úkol a ještě ani nebylo zaručeno, jestli náhodou nejde o falešné indicie, které mají za úkol rozvědku pouze setřást. Také se pátráčům nemuselo úplně poštěstít a mohli získat jen některé stopy vícekrát, některé pak ani jednou. Zkrátka to bylo velmi komplikované a zároveň trochu nejisté, ovšem nikoho z malých agentů to rozhodně neodradilo, právě naopak se ještě víc odhodlali dopadnout proradného mafiána.

Netrvalo to příliš dlouho a indicie byly posbírány. Navíc se nám společnými silami povedlo v rekordním čase pomoci zašifrovaných stop určit současné místo pachatelova úkrytu. Za chvíli už byl ten mizera v rukou spravedlnosti a celý svět si mohl oddechnout. Mafián nakonec svých neuvážených činů litoval a veřejně se omluvil, což přimělo malé agenty dát mu šanci se polepšit.

To ale nebyl ještě zdaleka konec. Naši malí agenti jako vyjádření díky z vyšších míst dostali sladký balík peněz, do kterého se někteří už na místě pustili. U srdce je hrálo

i to, že dva nespořádaní agenti nejen ve své poslední šanci o nápravu obstáli, ba dokonce jim jejich šéfka poděkovala za skvěle vyřešený případ. Jim a pochopitelně i účastníkům karnevalu, kteří na vypátrání pachatele nesli významný podíl.

V úzké spolupráci s tajnou rozvědkou, již jsem během karnevalu navázala, musím říct, že být agentem vážně není žádná legrace, na druhou stranu je však nutné dodat, že jsme si karneval všichni užili, a když jsem později prováděla menší výzkum mezi jednotlivými účastníky, ve všech případech se mi dostalo nadšených reakcí a slov plných chvály. Mnoho dětí se také vyjádřilo, že už se těší na další rok. A někteří prostě nechápali, proč musí být karneval jen jednou ročně. I já sama bych označila tento karneval za velmi zdařilý. Zároveň jsem zvědavá, co nás potká v příštím karnevalovém ročníku.

Magdaléna Fiedlerová

Poušť a suchopár

Před časem jsem musela vyměnit ve svém vysavači sběrný pytlík. Byl naprosto plný a vysavač přestal luxovat. Zrovna jsem se v ten čas několik dní postila jen o vodě a bez jídla. A jako by mi můj vnitřní hlas (my křesťané tomu říkáme hlas Ducha svatého) řekl – to je dobré podobenství! Křesťané,

vůli pro svůj život, nebo prosíš za problémy, se kterými nelze pohnout, jdeš tmou a chybí ti světlo, vhléd do situace. V Bibli je mnoho zaslíbení pro takovou situaci – Žalm 34,19, Žalm 51,19: „Blízko je Hospodin těm, kteří jsou zkroušeného srdce a potřeným v duchu pomáhá.“

Ještě jedno podobenství o pústu mě napadá – Přišel dobrý zahradník na zanedbanou zahradu, kde krásné květiny dusil plevel. Vzal tedy motyku a začal plevel vykopávat. Jenže motyka byla tupá, a tak musel ke kováři, aby mu ji nabrousil. - Přesně to s námi dělá Bůh během pústu. Neslaný, nemastný a tupý křesťan kolem sebe Boží království nešíří. Ale nestačí jen držet hladovku, je třeba se ztišit, odejít na tiché místo a vzít si

když slouží tomuto světu nějakou službou, tak „čistí“ místo, kde jsou, od špatných věcí (postoje, vztahy, názory) a některé se na ně přichytí. Ani si nevšimneš a „načichneš světem“, začneš se přizpůsobovat. Proto z důvodu duchovní hygieny je moudré se pravidelně postit. Člověk je pak vnímavější na Boží hlas a citlivější na rozlišení dobrého a špatného jednání u sebe i druhých. Duchovně se vyprázdníš, očistiš a problémy, se kterými nemůžeš pohnout (hříchy), odneseš do zpovědnice. Tam ti kněz zprostředkuje Boží milosrdenství a dostaneš „čistý sběrný pytlík“. Můžeš znovu dobře luxovat.

Někdy je dobré a osvědčené postit se bez jídla delší čas. Třeba když hledáš Boží

Bibli. Modlit se ne napsané modlitby, ale hovořit s Bohem svými slovy a naslouchat Mu. Je totiž mnoho křesťanů, kteří recitují napsané modlitby, ale vůbec ještě neslyšeli Hospodinův hlas, který jim konkrétně odpovídá na jejich otázku. Prostě dialog, kdy Boží dítě mluví se svým Otcem a přesně ví – teď mluvím já a teď mluvím zase Otec. A pak se rodí nové věci, uzdravují se vztahy, neplodná poušť se mění v zahradu rozkvetlou.

A tak se ptám – znáš hlas svého Otce? Máš Bibli a znáš ji? Dokážeš v pústu chvíli nést kříž s Ježíšem, i když tě „bolí záda“? Zkus to, stojí to za to! – Izajáš 35.

Ester IZ.

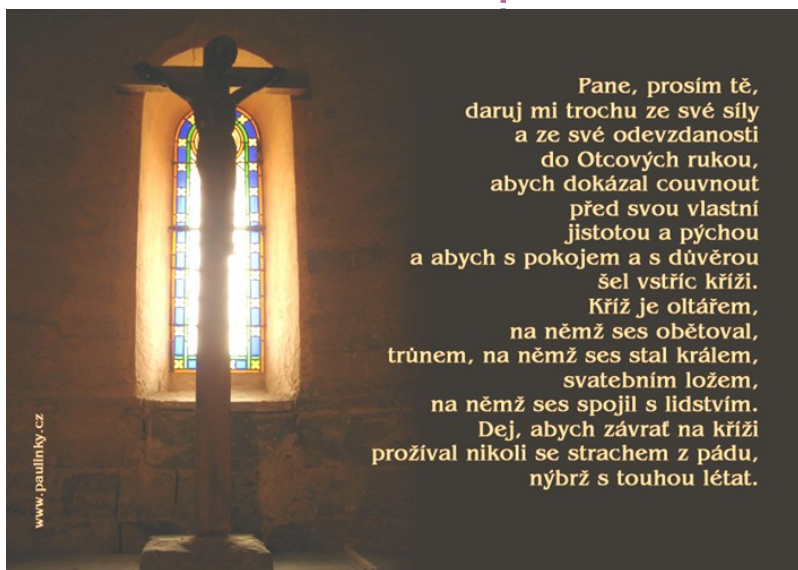
Křížová cesta dnes

Když jsem ještě vůbec neznal Chrudim, dozvěděl jsem od strýce, že oltářní obraz sv. Jana Křtitele v kostele ve Vračovicích, odkud pocházela moje matka a kam jsem od dětství přicházel, namaloval jakýsi Cereghetti. Později jsem zjistil, že i expresivní barokní obrazy křížové cesty v kostele Povýšení svatého Kříže v Litomyšli pochází od téhož autora. V Chrudimi jsem pak o tomto malíři uslyšel víc. Pod jeho plátny budeme zanedlouho procházet, abychom rozjímali o Ježíšově křížové cestě.

...ní jsou s námi jakoby „zvenčí“. Snaží se nás pochopit, potěšit, podat nám pomocnou ruku. Avšak Ježíš, který přebývá v našich srdcích, je s námi „zevnitř“. To je úplně jiná úroveň a kvalita sdílení, lásky a pomoci. ... Právě proto, že náš Pán prošel křížovou cestu před námi, neboli prošel utrpením ve všech možných podobách, je nám i v našem trápení blízko a rozumí nám.

To je pro nás důvod, proč si nezoufat ani v těžkých situacích života a proč nepropadat beznaději při pohledu na stav světa kolem

nás. Právě Kristova přítomnost v našem životě je cestou, jak dobře projít i obdobím nesnadnými, jak neztratit naději v životních zkouškách. ... Díky jeho vítězství nad zlem a nad smrtí se proto může i každé naše trápení stát cestou a mít v našem životě hluboký smysl.

Pane, prosím tě,
daruj mi trochu ze své síly
a ze své odevzdanosti
do Otcových rukou,
abych dokázal couvnout
před svou vlastní
jistotou a pýchou
a abych s pokojem a s důvěrou
šel vstříc kříži.
Kříž je oltářem,
na němž ses obětoval,
trůnem, na němž ses stal králem,
svatebním ložem,
na němž ses spojil s lidstvem.
Dej, abych závrať na kříži
prožíval nikoli se strachem z pádu,
nýbrž s touhou létat.

Než společně vykročíme, nechme se inspirovat myšlenkami z pera Vojtěcha Kodeta: „Modlitba křížové cesty není jen příležitost, jak si uvědomit, že náš život je plný temných a bolavých skutečností. Je to především jedinečný způsob, jak vědomě propojit to těžké v našem životě s Kristem a s mocí jeho lásky, jak si uvědomit a prožít, že na životní těžkosti nejsme sami.

Modlitba křížové cesty je tedy příležitost, abychom ho na své vlastní cestě rozpoznali; ne jako toho, kdo stojí mimo nás, kdo sleduje, jak ji zvládáme, ale jako toho, kdo žije, raduje se a trpí v nás. Je to příležitost pro setkání s ním ve vlastním srdci, které často bývá životními trápeními sevřené, neschopné přijmout lásku Boží ani lidskou.“

P. Jiří

On je s námi jinak než ostatní lidé. Naši bliž-

Rozhovor s panem ing. Václavem Vykydalem

Někdy je hezké pustit uzdu vzpomínkám a spojit současný svět s tím před řádkou let. Nezačneme dětstvím a mládím, ale tím, s čím si Vás farnici často spojují: Charitou. Jak jste se k této instituci dostal?

U jejího zrodu stála paní doktorka Blažková s paní Anežkou Fidlerovou v roce 1991/2. Po dvou letech

začaly hledat nového ředitele a nakonec předsvědčily mě, relativně mladého důchodce - bylo mi v té době 62, že to zvládnou, že vše je organizováno a financováno z ústředí v Praze... Zpočátku stačila jedna místnost jedenkrát týdně na 2 hodiny odpoledne. O finance se starala paní Kyselová, o praktickou organizaci paní Fidlerová a 12 pracovnic - absolventek kursu Anežka - zajišťovalo jak ošetrovatelskou, tak pečovatelskou službu. Po roce nastal prudký zlom - Praha převedla veškerou zodpovědnost na místní pobočky, pečovatelská služba začala být dotována z okresních fondů a ošetrovatelská péče získávala na základě písemných podkladů finance z pojišťoven. V roce 1994 jsem se naučil obsluhovat počítač (který jsem musel mít doma, jinde pro něj nebylo místo), protože administrativu se již nedala jednoduše jinak zvládnout. Po jednání Charita získala na faře další tři místnosti do pronájmu. Pracovnice byly rozděleny na pečovatelské a na profesionální ošetrovatelské s maturitním zdravotnickým vzděláním, které si řada z nich musela doplnit.

Charitě jste věnoval téměř deset let života. Jako dobrovolník, bez nároku na mzdu jste budoval instituci, která má nyní naprosto nezastupitelné místo. Jak se díváte na toto období s odstupem času?

Mohu říci, že mě ta práce bavila a zajímala. Moje zesnulá paní byla dětská lékařka, tak jsem měl relativně blízko ke zdravotnictví. Na druhé straně si od dětství v rodině s osmi dětmi nesu vyvinutý pocit odpovědnosti za druhé, sociální citění i schopnost empatie v těžkých chvílích.

(Už jako tříleté dítě jsem se setkal se smrtí

mě tehdy jen třináctileté tety, v jedenácti letech jsem v létě sloužil na statku, kde zemřel hospodář, ve dvaceti letech jsem doprovodil svého děda a mnohem později jsem půl roku pečoval o svou starou maminku, která dodýchala s rukou v mé dlani.) Kromě organizační a administrativní práce jsme otevírali první Tříkrálové sbírky, učili se dávat do rovnováhy možnosti pečovatelek a ošetrovatelek s nároky klientů, řešili první problémy s několika málo bezdomovci....

A jak to bylo a je s vírou ve Vašem životě?

Víru jsem nikdy neztratil. Byl jsem v ní vychován. Mládí jsem prožil v Brně. Maminka denně vstávala před pátou a odjížděla "šalinou" (tatínek pracoval u dopravního podniku města Brna) na ranní bohoslužbu do redemptoristického kostela sv. Michala na Dominikánském náměstí, aby se včas vrátila a vypravila nás osm dětí do školy. Naučila nás se modlit, prosit Boha o pomoc i děkovat mu za každý úspěch, kterého jsme dosáhli. (Svatý otec Pius X. prosazoval časné první přijímání a maminka nás všechny přivedla k této svátosti už v první třídě.) S výchovou pomáhala i babička, která mě v šesti letech doprovodila k oltáři, abych začal ministrovat. Chodil jsem do kostela denně ráno na šestou a naučil jsem se latinské bohoslužebné texty. Později jsme s mladším bratrem ministrovali u P. Siarda, premonstráta, který tragicky zahynul v koncentračním táboře, kam byl odvezen ze své návštěvy v klášteře v Nové Říši. Na jeho památku se jmenuje současný farní časopis v Brně Židenicích - Siard. Později ho nahradil P. Vojtěch Filipi, premonstrát, který přišel do Brna z Hlinska. Za války při náletech byly pohřby z kostela téměř každý den, někdy i několikrát denně a my jsme je jako ministranti doprovázeli. Dodnes vzpomínám na válečné modlitby růžence, při kterých se sešla celá rodina i sousedé.

Domov a kostel byly tedy základní pilíře Vašeho životního postoje, kde jinde se upevňoval a prohluboval Váš vztah k Bohu?

pokračování na str. 9

Rozhovor s panem ing. Václavem Vykydalem

pokračování ze str. 8

Až do oktávy jsem chodil na hodiny náboženství, jako všichni moji spolužáci - katolíci i evangelíci. Učil nás pan profesor Macák, redaktor a vydavatel celostátního časopisu pro mládež Anděl strážný. V neděli a ve svátek byl kostel vždy plný počínaje mši v 6,30, dále 7,30, o půl deváté, kdy byla mše svatá pro školní mládež, kterou vedli katechetové, i při hlavní mši v 10,30, která uzavírala nedělní dopoledne. Kaplani říkali: Kluci, nemusíte se dlouho modlit, stačí stělná modlitbička - Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám. A toho se držím dodnes. Byl jsem v Mariánské družině u redemptoristů v kostele sv. Michala na Dominikánském náměstí, v katolickém Junáku, který i po převratu v r. 1948 vedl ve stejném duchu, ale pod hlavičkou ČSM P. Arnošt (než byl uvězněn).

Prosím o pokus o malé srovnání. Často vidíme svět dětství jako ideální a litujeme řady věcí, které se změnily nebo zmizely. Ale je něco, co se Vám líbí nebo zdá lepší v současné církvi, něco, co oceňujete a z čeho se radujete v naší farnosti tady a teď?

Rozhodně užívání češtiny jako bohoslužebného jazyka. Dřív se řada lidí při mši modlila různě, protože nerozuměla tomu, co se vlastně u oltáře, kde se mluvilo latinsky, děje. Muži a ženy, chlapi a děvčata sedávali odděleně, dnes to nehraje roli. Smutný byl také dlouhý, od půlnoci trvající půst před svatým přijímáním. Líbí se mi liturgické změny po Druhém vatikánském koncilu v r. 1963 včetně obrácení oltáře k lidem a zapojení laiků do bohoslužby. Mám pocit, že znalost Písma je mnohem větší, protože Písmo svaté je mnohem dostupnější. A ve farnosti se těším na setkání seniorů, byl jsem moc rád na společenském večeru farnosti a líbilo se mi, jak radostné byly mladé maminky... Na druhé straně bych opravdu ocenil, kdyby ke mně občas zavítala návštěva nějakého mladšího dobrovolníka z Charity, abych měl společnost....

Naše povídání by mohlo mít ještě řadu pokračování, ale pro dnešek Vás už jen poprosím o takový pěle - měle vzpomínek, které v sobě nesete a které prosvěćují Vaše chvíle.

Hlavou mi běží setkání s řadou kněží při různých příležitostech. Když jsme se s rodinou přistěhovali z Vamberka, kam jsem se dostal na umístěnkou, do Chrudimi, jezdili jsme do kostela ve Slatiňanech, do Hlinska, kde jsem se po letech setkal opět s otcem Vojtěchem Filipi, k rodičům do Brna. Chrudimský P. Bartl pokřtil našeho druhého syna Martina. Před očima mám idylický obrázek pana profesora Vrza-la, který učil náboženství na chrudimském gymnáziu a sloužil mši svatou v kostele sv. Kateřiny. Před večerní bohoslužbou sedával na stoličce u kostela a tam s ním ještě můj tatínek diskutoval. Profesor Pešek, salesián, v "papuších" často vyzýval oba naše chlapce, aby šli ke zpovědi... Měl jsem velmi rád pana vikáře Seidla. Ten byl veliký fanda do fotografování. Byl hostem na svatbě našeho staršího syna Ivoše v brněnské katedrále na Petrově...

Čím naše vzpomínání uzavřu? Prošel jsem řadou těžkých období - v roce 1981 mi náhle zemřela žena, zůstal jsem sám s nedospělými syny, prodělal jsem několik náročných operací a vždy mě držela víra a pomyšlení na Ježíše Krista a jeho utrpení. Z mých 7 sourozenců jsou ještě 4 naživu, panuje mezi námi důvěra, láska, kterou nikdy nepoškodila revnivost, závist nebo žárlivost. Když zemřel náš tatínek, dokázali jsme se všichni včetně našich partnerů v klidu dohodnout, že rodný dům zdědí nejmladší bratr... Neumím se na nikoho zlobit, umím vše odpustit... Lidé kolem mne často říkají: Ty se máš, ty věříš... a já všem odpovídám: Můžeš věřit také.

Děkujeme za rozhovor a krásné odpoledne.

Rozhovor připravily

Kateřina Marelová a Eva Vojnová

První rok našeho charitního Dobrovolnického centra

Krásný dobrý den, vám všem! Rok se s rokem sešel, jak se říká, a naše Dobrovolnické centrum při Farní charitě Chrudim slaví své první oficiální narozeniny! Dovolte mi při této příležitosti drobné zhodnocení toho, co všechno se nám v uplynulém roce povedlo.

Naši činnost jsme začali dvojicí přednášek „O dobrovolnictví“. První se zúčastnil PhDr. Jiří Tošner, zakladatel Národní dobrovolnické centrály a jeden z nejznámějších průkopníků a nestorů českého dobrovolnictví. Následovala pak ještě jedna přednáška zaměřená na vhodný postoj (nejen) dobrovolníků k seniorům, kteří potřebují nějakou pomoc. Chystáme další přednášky zaměřené na správný přístup k cílovým skupinám, se kterými naši dobrovolníci pracují (např. děti ze sociálně vyloučených lokalit, mentálně nebo fyzicky handicapovaní, ...).

Povedlo se nám domluvit spolupráci s pěti chrudimskými organizacemi, poskytujícími sociální nebo zdravotnické služby, kam vysíláme naše dobrovolníky, kteří zde ve svém volném čase a zadarmo (!) pomáhají. Podařilo se nám oslovit již více než třicet lidí z široké veřejnosti, kteří nechtěli žít jen sami pro sebe a pro své nejbližší, ale rozhodli se z nejrůznějších důvodů nabídnout to nejmenší – tedy trochu svého volného času a svoji přítomnost – i někomu úplně cizímu, kdo ale tuto dobrou vůli zcela nepopíratelně potřebuje a má o ni zájem. (Bližší informace o organizacích, kam naši dobrovolníci chodí, najdete na www.chrudim.charita.cz.)

Za tuto jejich ochotu a dobrosrdečnost jim všem (a nejen našim dobrovolníkům, ale opravdu všem dobrovolníkům) chci tímto moc poděkovat a popřát jim, aby jim tato činnost přinášela převážně to dobré a v dobřem se jim vracela v podobě nejrůznějších hezkých životních situací a osobní spokojenosti!

Povedlo se nám také pomoci hned několika organizacím, včetně těch městských, které si naše dobrovolníky půjčily na tzv. jednorázové akce, jako byly: jarmark a Den zdraví Zdravého města Chrudim, benefiční běh hrdinů chrudimských paraganů, národní potravinová sbírka české federace potravinových bank, pozvánka na Čertovskou dražbu chrudimské sociálně pracovní agentury Rytmus a další...

Podařilo se nám také: začlenit se aktivně do skupiny zástupců dobrovolnických center Pardubického kraje, registrovat naše centrum u Ministerstva vnitra ČR (které zaručuje kvalitu poskytovaných služeb), získat grant od České spořitelny na vybavení, propagaci a chod našeho centra, zúčastnit se oceňování dobrovolníků a společensky odpovědných firem pořádanou Koalicí nevládek Pardubicka a Pardubickým krajem (kde byl oceněn i náš dobrovolník a námi nominovaná firma), navázat spolupráci s dalšími dobrovolnickými centry v Chrudimi a se Zdravým městem Chrudim, uspořádat Den dětí a dobrovolnictví v městském parku (s účastí několika set lidí a několika desítek chrudimských organizací!), prezentovat se na místních středních školách, zapojit se do připravovaného projektu Národní dobrovolnické centrály „Od dobrovolnictví ke komunitě“ a další drobné úspěchy, na které si už zrovna nevzpomenu...

ALE PŘEDEVŠÍM SE NÁM Povedlo POTĚŠIT NĚKOLIK DESÍTEK SENIORŮ V LDN A DOMOVĚ SENIORŮ SVOU NÁVŠTĚVOU, POMOCI DĚTEM ZE SOCIÁLNĚ VYLOUČENÝCH RODIN V PŘÍPRAVĚ DO ŠKOLY A DO RODINY. Za to vše jsme velmi vděční a bez našich dobrovolníků bychom toho v žádném případě nedosáhli. Takže ještě jednou – **VELKÉ DÍKY VÁM VŠEM!**

Bc. Lukáš Roztočil, Dis.
koordinátor dobrovolníků

Pro povzbuzení...

Občas se ptám božího lidu, jak se postí. Jen tak, na připomenutí, že se blíží postní doba. Dostávám odpovědi: nepostím se, odřeknu si televizi (pivo si zatím neodřekl nikdo), pomodlím se něco navíc. To všechno je fajn. Církev proti tomu nemá nic. Dostal jsem i odpověď, že se to bez masa nedá vydržet. Taky jsou různá páteční křesťanská setkání a samozřejmě, hustě obložený chlebiček, s kolečkem salámu tlustým jak býčí šíje, nesmí chybět, s odpovědí, že to nevadí. My, chrudimští křesťané (a ne jenom chrudimští), máme úžasné charisma si téměř všechno omluvit a vymluvit posvém, zcela subjektivně.

Obdobný příklad: Pane kaplane, na té vaší mši se vůbec nemůžu soustředit, nemůžu se ztišit, atd... Ale milá tetičko, farní nedělní mše svatá není o Vašem ztišení. Na hlavní farní mši, v neděli 8.30, se máme všichni aktivně zapojit do průběhu bohoslužby. Na ztišení musíte přijít dříve do chrámu, nebo tam zůstat po bohoslužbě a neutíkat pryč, anebo využít jinou vhodnou dobu, kde Vás v chrámě nebude nikdo rušit. A pak si může-

te s Hospodinem popovídat, co Váš duchovní zápal ráčí.

Ale vraťme se k půstu. Přísný půst od jídla je na Popeleční středu a Velký pátek. A pak každý pátek újma (rozuměj zřeknutí se) od masa. Jsme tady dost vypasení, abychom jeden den bez jídla, jeden den bez masa, vydrželi. Ono v podstatě to není o tom, vydržet to. Jde o výchovu k sebekázní a řádu. V mnoha případech předáváme svou náboženskou výchovu dětem způsobem, jak si páteční půsty vymluvit. Jak jej obejít a vůbec nedělat. Chybí nám povědomí, že když se postíme, třeba od jídla, je v nás prázdnota. Cítíme hlad, máme prázdné břicho. A co tak do této prázdnoty pozvat Hospodina: Hospodine, naplň moje prázdné břicho. Prosím, naplň ho svou přítomností. V jednom žalmu se píše: Otevři svá ústa a naplním je.

Je to moje zkušenost, proč rád držím půst. Bůh mně naplňuje moje prázdné břicho a zakouším, jak je sladký v mém nitru...

Štefan Brinda

Modlitba:

Dobry Bože,
dnes budu označen na čele křížkem z popela.
Připomíná mi to,
že jsem prach a v prach se obrátím.

Popel je znamení pokání a toho,
že chci začít všechno dělat lépe než dosud.
Popel ukazuje, že staré shořelo.
Popelem se také dříve čistivalo nádobí.

Při udělování popelce kněz často říkává:
„Obrat' se a věř evangeliu.“

Popelec mě chce vybídnout, abych opustil
své staré cesty
a vydal se po těch, které mě povedou k cíli.

Řecké slovo „metanoete“, které překládáme
jako „obráťte se“,

znamená vlastně v původním významu
„změnit smýšlení“.

Popeleční středa mě tedy vybízí,
abych začal jinak myslet,
abych se díval pod povrch věcí
a abych pod tímto povrchem objevoval
skutečnou podstatu.

Nové smýšlení je předpokladem víry.
Ve víře nově promýšlím věci a hledím na svět
novýma očima.

Prosím tě, uť mě dnes nově smýšlet,
dívat se na svět a na lidi jiným, novým
pohledem a věřit,
že se v tom všem a v každém člověku
setkáváš se mnou ty sám.

*Anselm Grün: Moje modlitební kniha,
vydalo Karmelitánské nakladatelství.*

PŘIPRAVUJEME

Pouť po západočeských klášterech s výletem do Bavorska

Farní cestovní kancelář zve o prodlouženém víkendu od 1.-3. května 2015 na putování po klášterech západních Čech s výletem do sousedního Bavorska.

Kláster Teplá

Naši pouť zahájíme v pátek na Svaté Hoře u Příbrami, kde budeme slavit mši svatou a poté si prohlédneme poutní areál. Odpoledne navštívíme bývalý cisterciácký klášter Plasy a opatství v Mariánské Týnici. Ubytování je zajištěno od pátku do neděle v hotelu Klášter Teplá u Mariánských Lázní.

Sobotu dopoledne strávíme v klášteře premonstrátů v Teplé. Po mši svaté v klášterním kostele Zvěstování P. Marii bude následovat prohlídka kláštera s druhou největší klášterní knihovnou v České republice. Odpoledne se vydáme do sousedního Bavorska, kde navštívíme městečko Waldsassen s papežskou bazilikou minor, klášterní knihovnou a kapli Svaté Trojice. Cestou zpět do Teplé se zasta-

víme v Mariánských Lázních, kde si můžeme odpočinout u Zpívající fontány a navštívit kostel Nanebevzetí P. Marie.

V neděli po mši svaté v klášteře Teplá je na programu prohlídka bývalého benediktinského kláštera v Kladrubech a konventu premonstrátů v Chotěšově. Naše putování zakončíme v srdci západních Čech a Evropském hlavním městě kultury 2015 - v Plzni. Po prohlídce katedrály sv. Bartoloměje s nejvyšší kostelní věží v Čechách bude určitě příležitost k příjemnému posezení u skleničky plzeňského piva.

Kostel sv. Bartoloměje, Plzeň

Celková cena zájezdu 2.500 Kč zahrnuje cestu autokarem, ubytování ve dvoulůžkových pokojích v hotelu Klášter Teplá s polopenzí a vstupy do všech objektů dle programu. Příhlášky se zálohou 2.000 Kč se přijímají ve farní kanceláři.

Petr Vrabec

Salvátor č. 28 únor 2015

Neprodejné

Vydává:

Římskokatolická farnost

Arciděkanství Chrudim

Školní nám. 56, 537 01 Chrudim

Tel.: 469 622 029 Mob.: 734 435 201

email: farnost@farnost-chrudim.cz

www.farnost-chrudim.cz

číslo účtu: 1141055309/0800